

Deel 15

We zijn gebleven bij het oude vrouwtje in het dorpje La Forma en ik moet van het vrouwtje natuurlijk ook een blik soep voor Ad meenemen. Die heeft intussen de boel ingepakt maar ik zoek nog snel onze pot met crème en de fles shampoo...en ik heb nog ergens kleine zeepjes uit het hotel en kan onze senora toch een heel kerstpakket aanbieden. Het is haar niet echt duidelijk of we familie zijn... zijn we zomaar uit de lucht komen vallen....op kerstavond!!! We worden in ieder geval door een persoon uitbundig uitgezwaaid als we weer vertrekken uit La Reforma.

We rijden de hobbelweg terug en komen die dag nog in een heel ander Mexico....We rijden een stuk op wegnummer 95 die Mexico city verbindt met Acapulco en komen op een vierbaans weg met dure snelle auto's. Onderweg voor familie bezoek denk ik en ze hebben haast....Dubbele streep of niet je wordt overal ingehaald. We schieten ook flink op de weg loopt eindeloos naar beneden in een breed dal langs een rivier. Tegen de middag wordt het steeds drukker. Een hoop getoeter en gezwaai....het is een uitgelaten zootje en volgens mijn niet allemaal nuchter meer.....Nee, dan toch liever hobbel weg en die komt snel genoeg als we de afslag nemen naar de grotten van Juxtlahuaca. Gelukkig net op tijd in de tienda voor die sluit voor siësta en met vers brood op zoek naar de grotten nog 41 km van hier. Hoe blij we ook waren van de grote weg af te zijn hoe snel we er ook weer naar verlangen want dit is echt een beproeving.....buiten de hobbelweg van klinkertjes zijn er heel veel wildroosters...voor het vee denk ik en in de dorpen een onverklaarbaar circulatie systeem voor het verkeer met huizen hoge topo's....Ik rij nog een stuk om Ad de nodige ontspanning te geven hoewel dat niet lukt. Je kijkt automatisch mee om geen topo's te missen en we moeten tig keer de weg vragen en dan is 41 km lang.....Uiteindelijk komen we pas aan het eind van de middag bij de ingang van de grotten terecht via een steile weg recht tegen een rotswand omhoog. Hier is in ieder geval zeker geen plek om te kamperen. Er is vandaag geen excursie meer. Gelukkig neemt de gids ons mee naar zijn dorp niet ver terug en mogen we daar kamperen. Van hier uit mooi uitzicht over vruchtbaar bergland met kleine veldjes maar buiten die veldjes staat alles vol stekel spul of ligt vol afval zodat we eerst nog moeten hakken, maaien en vegen eer we de tent op hebben staan....het zal zich de moeite wel lonen denk ik maar.....en dat is zo. De volgende dag worden we weer afgehaald door onze gids en de grotten overtreffen al onze verwachtingen!!

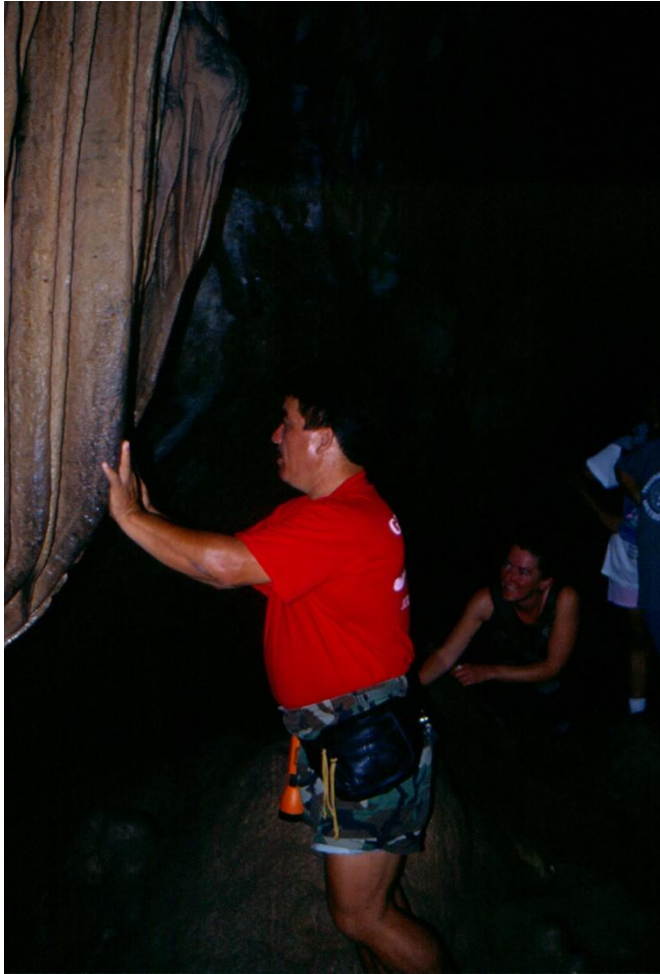
Het eerste deel is een beetje griezelig want voor in de grot ingang leven vleermuizen, kikkers en kakkerlakken in volmaakte symbiose...de een eet de stront van de ander enzovoort. Het kwaakt, fladdert en krioelt, het is er

vochtig warm en stinkt enorm...maar daarna blijft het warm, dat wel, maar wordt het stil, daal je af en kom je in een wereld vol waanzinnige sculpturen. Gedraaid en in kleuren gelaagde gelig roze stalactieten vullen de ruimtes. Maar het meest bijzondere ervan is dat je erop kan trommelen en dan een heel bijzonder vol en warm geluid de grotten vult. Het eerste stuk is wijd met aangelegde paden daarna wordt het stukken smaller en wordt het kruipwerk om door enge spleten in andere ruimte vol mooie formaties van druipende, vloeiende en golvende stalagmieten te komen. We krijgen uitleg over de kleuren.....de witte zijn “muerte” of te wel dood. Dat wil zeggen dat de watertoevoer is gestopt en ze niet meer groeien. De gids heeft een gaslamp verder is er geen verlichting in de grot aangelegd. Ad heeft ook een lamp die we toch ook maar gebruiken...hoe donker is pik donker. Voor ons en achter ons is het niets...Het is er broeierig warm en

wordt steeds benauwender naar mate we verder afdalen over glibberige trappetjes en nieuwe ruimtes verkennen. We komen in een grootte ruimte met links en rechts een meetje met ook weer mooie druij sculpturen. Hier moeten we de schoenen poetsen en alles wat niet nat mag worden achter laten !!! Echt waar er liggen borstels en de leem wordt onder de schoenen uit gepoetst omdat nu een ruimte wordt betreden die leidt naar een ondergronds meer, vol kristal helder oerwater. Het loopt eerst een stuk omhoog en dan moet je een stuk door het water waden maar de afdaling daar naar toe is wel heel glibberig en eng...en je moet er later nog door terug omhoog..shit hier heb ik geen zin in....Dit is het mooiste deel van de tocht volgens de gids maar ik ga hier niet meer verder....ik beloof te wachten...waar wil ik heen ?

Ad gaat uit de kleren en ik krijg zijn lamp de gids is al vooruit en ik zie nog wat schemer licht en hoor ze door het water waden tot dat dit geluid ook verdwijnt. Geen licht en geen geluiden meer van hun maar wel allerlei gedruppel en geborrel...ik loop met mijn lampje naar een mooi plekje om te zitten en doe het licht uit....het is lichter met je ogen dicht als met de ogen open...met je ogen open is het dus aardedonker..... Het duurt een heel tijdje eer ze terug en ook weer omhoog geklauterd zijn.

Daar staan ze dan druipend en de schoenen vol water...die moesten wel aan schijnbaar.

Dapper wringen ze hun sokken uit. Het was de moeite waard volgens Ad. Je moest dus eerst een stuk waden door water tot aan borsthoogte en dan nog door een smalle vernauwing eer je bij een groot meer beland in een hoog gewelf vol stalagmieten. De gids was nog ergens omhoog geklauterd om die van achteren te verlichten met de lamp. Sprookjesachtig volgens Ad. Ongelooflijk dat het is toegestaan in dit heldere oerwater rond te trappelen.....o ja, ze hebben wel hun schoenen gepoetst! Oké, dat heb ik dan gemist maar ook zo zijn de grotten gewoon schitterend en zeer de moeite waard geweest maar nu wil ik weer naar buiten, naar de frisse lucht alstublieft. We lopen een stuk dezelfde weg terug en dan gelukkig een afkorting, wel veel trappen en nog een groep tegenliggers... en we zijn door de krioelende vleermuizen grot terug het daglicht in.

Terwijl we nog bijkomen van het geklauter is onze gids alweer omgekleed en klaar om met een volgende groep af te dalen. Wij maken ons klaar voor de terug tocht. We nemen ons de tijd en stoppen regelmatig in een of ander dorp en kijken op de kaart hoe het straks verder gaat. We willen naar het strand voor zon en zee met Nieuwjaar maar absoluut niet in

Acapulco terecht komen dus zoeken we een binnen door weggetje en met wat aan wijzigingen van de dorps bewoners vinden we een alternatief. Er wordt gewerkt aan een nieuwe weg naar San Marcos, die is nog niet af maar een groot gedeelte hebben we een brede autosnelweg voor ons alleen. Helaas in Ters Cruses houdt de weg op, dat wil zeggen het asfalt en loopt een grind pad verder het heuvelland in. We zoeken eerst maar eens een plekje voor ons tentje en zien morgen wel weer waar de weg ons heen brengt. Sinds een week zijn we iedere dag op pad dus we zijn wel toe aan een paar vrije dagen in onze doe vakantie. We willen zon, zee, strand. Dus zaterdag 27 december vol goede moed weer op pad. Het grindpad trekt de bergen in en gaat over in steile stenige stukken. Ik stap regelmatig uit om het zijspan te sparen en Ad dan makkelijker kan manoeuvreren. Er rijden wel nog een soort pick up taxi's en we vragen naar de weg. Naar San Marcos ! Ze zeggen dat de weg "malo, malo" is...hier of wordt het nog slechter?...Zij rijden er ongeveer twee uur op naar San Marcos....dus....Er komt nog een dorp en ik ben al weer tig keer uitgestapt om de steile stukken te overbruggen...het is heet en we zijn allebei kattig en eigenwijs. De Sierra Madre is hier grillig en dor met weinig plek voor landbouw.

Siera Madre

Er komt nog een dorp waar we weer tegenstrijdige informatie krijgen over kilometers en rijtijd naar San Marco's. Ik had al eerder willen omdraaien maar Ad wil door dus gaan we door. Ik houd nog een pick-up aan en deze meneer legt uit dat het nog 45 minuten is naar San Marcos... 'Cuidad grande'?... vraag ik voor de zekerheid.... Kan ook een of ander god verlaten berg dorp San Marcos heten, we zijn inmiddels al drie uur onderweg.....Si, si en vanaf het volgende dorp wordt de weg beter volgens deze meneer.... We zijn benieuwt maar blijven ongelovig.....oké nog een paar keer eruit om te voet de bedevaart te voltrekken en in het volgende dorp verkopen ze gelukkig sigaretjes... Als we onze stress staafjes staan te verkwamen komen nog wat mannen aangeslenterd en die zeggen ook weer 45 minuten naar San Marcos.....We puffen nog wat uit het is inmiddels siesta tijd, er

zitten nog twee jongetjes hevig gestrest achter hun spel computer fictieve vijanden uit te moorden...was zeker hun kerst cadeau....en gaan weer op pad...slechter kan het niet worden....gelukkig had die laatste meneer gelijk dat het iets betere stuk hier begint en bij weer een stop vragen we nog zo'n pick-up taxi en die weet zeker dat het nog 3 km is en hij heeft gelukkig gelijk, we moeten wel nog de rivier door waden en een steile oever omhoog maar dan staan we ook meteen midden in een drukke winkelstraat tussen de marktkraampjes in San Marcos...Volgens de kaart zouden we 20 km voor San Marcos op de doorgaande weg uitkomen dus we zijn een heel andere route gereden maar oké het leed is geleden we trakteren ons zelf op ijs, vullen de tank en rijden weer zuidwaarts. Het landschap wordt groener met palmen en we steken flinke rivieren over die uit de bergen komen. Het kan niet lang meer duren, ik ruik de zee en bij het eerste bordje 'Playa' slaan we op goed geluk af.

Er komt ook echte 'Playa' met restaurantjes en een heuse camping waar we zo vanaf de motor de hangmat induiken. Even heerlijk uitwaaien onder een stro afdak en dan op zoek naar een vrij plekje voor ons tentje en de motor want het is echt hutje mutje vol hier. We zijn echt niet van plan nog een meter te rijden vandaag dus we proppen ons er nog bij en genieten van alle bedrijvigheid om ons heen. We nemen eerst een koele duik en dat geeft dan weer een beetje vakantie gevoel. Het is een mooi strand met links een rotspartij, de rest is zandstrand omzoomd met palmen. Die dag blijven we 'Mexicaantjes' kijken. Je kunt er moeilijk omheen hele families

compleet met hordes kinderen en oma's en opa's zijn hier neergestreken. Tegen de avond gaan we op verkenning naar het dorp voor proviand. We ploffen neer op een terrasje en ondanks de drukte regelt het kleine jochie dat voor de bediening zorgt, snel een over heerlijke garnalen schotel. Met een geluid wagen wordt opgeroepen voor het feest in de disco vanavond. Hopelijk ligt die niet naast de camping! Niet dat we voorlopig aan slapen hoeven denken...het is een kermis van geluiden, toeterende auto's met disco boxen, schreeuwende kinderen, ieder cafeetje zijn eigen muziek, lachende mensen, en nog tig transistor radio's die groepjes jeugd met zich meezeulen. We zijn weer in Mexicoooooooooooooooooo..... Op het strand wordt het nu rustiger en we hangen nog wat na met een 'Índio', het plaatselijke biertje. Ondertussen begint het feest in de disco, niet naast de camping maar van achter komt het oorverdovende disco gedreun...uit het dorp, afgewisseld met vuurwerk knallers en eeuwig blaffende honden. Viva Mexico. Waar zijn de wuivende palmen en bruisende golven. Ze zijn er wel maar tegen dit geweld kan niks of niemand op. We dommelen in de hangmat in slaap van alle uitputting van vandaan maar pas om drie uur houdt de diskjockey het voor gezien en verkassen we naar ons tentje. Dromend van een of andere onontdekte playa worden we al vroeg wakker....Blaffende honden, huilende kinderen, blèrende radio's. Een ding is zeker we vertrekken weer... De boel is snel opgepakt en aangezien Ad een beetje "over reist" is moet ik rijden...Eerst solo het steile weggetje het dorp uit en dan met Ad in het zijspan relaxed het slalom weggetje terug naar, de doorgaande kustweg. De Mex 200, zuidwaarts, op zoek naar rust op een of onder onontdekte playa !!! Dat zal wel een illusie zijn op deze tijd van het jaar...heel Mexico is met kerst vakantie. Ergens in een dorp....Cuajinicuilapa...spreek dat maar eens uit...vragen we nog maar eens naar een 'playa tranquilo, rustico'. Jawel, iets verderop is een afslag naar een visser dorp Maldovaldoen !!! Bij de afslag staat een bord 'Visitar notros Faro', dus een vuurtoren en een echt dorp! Oké, de weg is goed, echt goed en we krijgen weer hoop. De vuurtoren komt in zicht en we rijden om steile kliffen met diep onder ons een gigantische baai en de blauwe oceaan met schuimende golven. Het ziet er geweldig uit van hier boven. Na een steile afdaling van 32 km draaien we het haventje in. We zijn meteen genezen van onze droom over een of andere onontdekte Mexicaanse playa. Op het smalle strand krioelt het van de picknickende Mexicaanse families die gewoon tussen de vuilnis hun dekens hebben uitgespreid....Ik loop nog een stuk naar de kaap in de hoop dat het daar rustiger is. Het blijft een grote vuilnisbelt, iets waar Ad sinds we in Mexico

zijn al mateloos aan ergert. Overal staan auto's geparkeerd en we geven de moed op...we roken er niet eens een sigaretje maar rijden meteen terug omhoog daar was het uitzicht tenminste beter. Op de heen weg hadden we nog een afslag gezien, een levens groot bord met 'playa Tapexla'12 km....een grindweg....is dat een goed teken....we beginnen alsnog aan een poging een onbedorven strand te vinden.....het eerste stuk loopt door groen heuvelland met veel palmen dan wordt het zandweg en op gegeven moment is het een grootte zand vlakte net voor een dorp waar de straten ook onder de zand gestoven zijn. Bij navraag weet niemand iets van een playa.....ik heb zo mijn bedenkingen...Ad wil het er wel op wagen. Voor ons heuvels van mul zand en met flink wat gas komen we boven...hobbelen weer naar onder en krijgen weer vaster bodem onder onze wielen. Weer een stuk palmen aanplant en in het volgende dorp is de informatie weer hoopgevend....'Si, si playa limpia' ! Wat een schoon strand! 'Si, si', er zijn daar biologen die onderzoek doen....en die hebben net zo'n motor als wij...ze maken en breed handgebaar. Wij gaan met volle moed weer in een zandspoor het dorp uit....Biologen die motor rijden dat wordt wel heel interessant....Gewoon 'adelante, adelante', steeds rechtdoorer is niks 'adelante'. Het pad vertakt zich steeds weer en met als enige aanwijzing een soort trial spoor blijven we op de gok door rijden. Het hobbelt en bobbelt, is uitgespoeld en wordt steeds smaller. Ad duikt nog twee dips in waarvan ik dacht dat er geen doorkomen aan was. Over boomwortels en uitgespoelde geulen gaat het verder. Hier en daar zijn bomen weg gekapt of afgebrand en het pad ligt zo diep dat we ons misschien vast rijden.....Op een hoger punt hebben we uitzicht over tropisch woud en palmen..daar achter ergens ligt de oceaan. Horen we al de branding of is het inbeelding ! We staan voor wel een heel steile afdaling in een zeer smal zand pad.... Met uitstekende boomwortels...komen we hier ooit nog terug omhoog? Dit is uitzichtloos, een van ons moet eerst te voet gaan kijken waar dit uit komt...Ik vindt natuurlijk dat Ad moet gaan kijken want die heeft een betere kijk op de breedte van het pad en of het nog berijdbaar blijft....Oké, ik blijf bij de motor en als Ad net uit zicht is ritselt er iets in de berm. Tussen de dorre takken komt iets uit de berm gegleden ...steekt over het zandpad en vervolgt zijn weg in de andere berm nog voor het andere uiteinde in zicht is...een gigantische zwarte slang langer dan de breedte van het pad en pols dik....Brrrrrrr....Hopelijk blijft hij rechtdoor gaan.....Ik krijg wel even de kriebels en loop terug naar de motor en natuurlijk ritselt er ineens van alles in het dorre gebladerte....Ik stap toch maar op de motor om meer overzicht te houden en zie dikke kevers kruipen...zijn hier ook

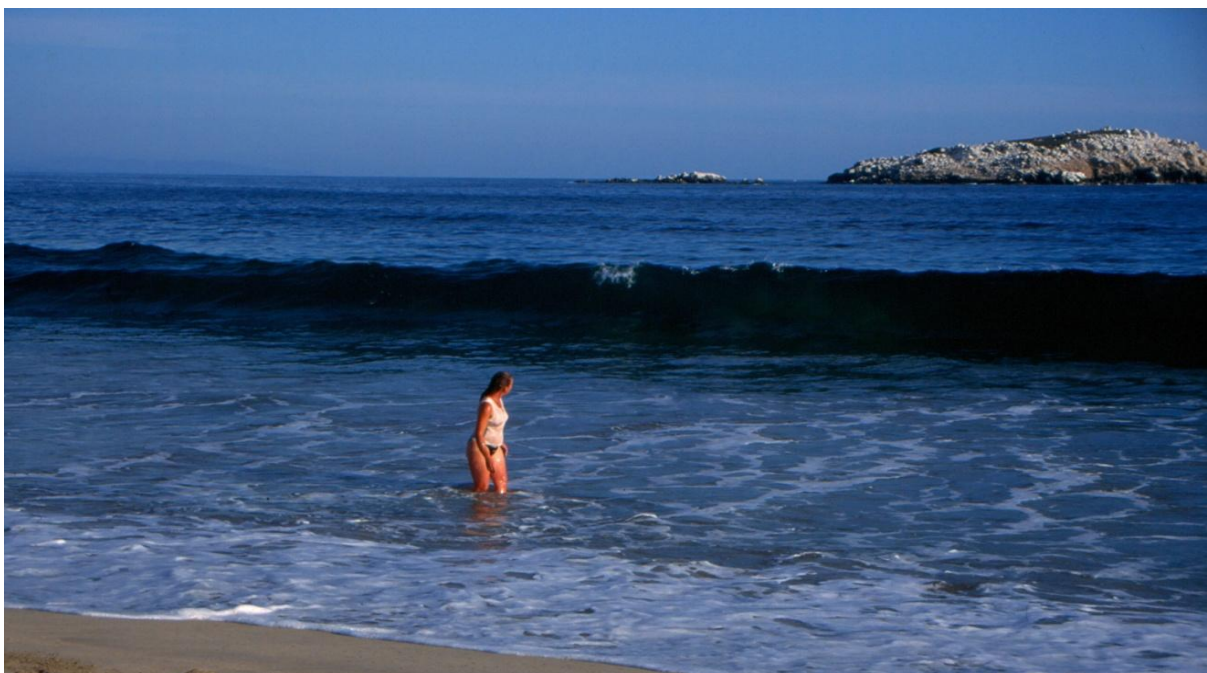
spinnen...ik moet aan iets anders denken..shit en waar blijft Ad ? Ad blijft echt lang weg...is dit een goed teken....zit hij al bij de biologen aan de koffie....Nee na een lange wachttijd komt hij omhoog gepuift...We moeten terug.....niks...'nada". Er is daaronder wel een playa, schoon en leeg maar geen doorkomen aan in de mulle zand. De banden sporen lopen dood in de vloedlijn. Hij heeft nog een heel stuk langs de duinen gelopen om te kijken of er nog en ander pad liep maar niks gevondenTja wat nu, de zon is bijna onder en ik vertel van de enorme slang brrrrrr en alle denkbeeldige spinnen in het struikgewas. Ad heeft nog de moed om het heftigste stuk, met de vele boomstronken terug te rijden tot daar waar het pad weer breder wordt. Hier maken we kamp...weer veroordeelt tot berm toerisme. We koken rijst met groente en gelukkig een paar flinke slokken rode wijn om de moed erin te houden. We houden alles hermetisch dicht en kloppen de volgende morgen alles extra zorgvuldig uit. In het eerst volgende dorp zijn nu de vissers paraat en komt de aap uit de mouw wat de banden sporen betreft...die biologen, daar onder op het strand, hebben een soort trail/quad achtig voertuig en die luitjes van gisteravond zagen ons zwaar bepakt zijspan ook voor zo'n stunt bak aan....Ad heeft het heel ver geschopt maar gelukkig zijn we op tijd gestopt. De visser vertellen dat er nog een ander pad toegang heeft naar het strand maar we houden het voor gezien. Ik ben allang blij als we twee uur later weer bij het grootte bord 'Playa Taplexa' staan en het niet ver meer is naar de Mex 200. Terug op gebaande weg....Zou er nog een strand voor ons zijn weggelegd...liefst dit jaar nog....We rijden 40 km in druk verkeer naar Pinotepa Nacinal. Hier gaan we op zoek naar onderdeeljes om onze kilometer teller te repareren die het sinds gisteren niet meer doet. Dat is erg lastig met al onze tussendoor weggetjes ...we hebben geen idee hoe ver we afdwalen. Het verkeer is moordend met veel getoeter en opstoppingen bij markten. We banen ons geduldig een weg naar het centrum en Ad weet twee magneetjes uit te halen en ik ga daarna op zoek naar proviand en aan gezien het bijna Nieuwjaar is haal ik ook nog een fles, lands eigen, lievelings drank....Ad wil het liefst meteen de kilometerteller maken maar hier is het gewoon veel te druk dus eerst de stad uit en onder de eerst beste boom met veel schaduw maken we halt om zelf koffie te maken, aan de magneetjes te knutselen, ondertussen de inkopen inruimen en weer klaar voor.....zon, zee strand...we kijken niet meer op de kaart maar volgen de Mex 200. We moeten eerst over twee gigantische bruggen eer we weer ergens aan de kust komen. Eerst die over de Rio Grande en dan de Rio Verde. Enorme delta's maken deze grootte rivieren hier aan de kust.

Dit moerassig mangrove land maakt ook de kust zo ontoegankelijk zoals we aan den lijve hebben onder vonden. We willen vandaag niet ver meer rijden en vanaf Puerto Escondido beginnen ook weer de toeristen stranden....druk en duur. Niet echt wat we zoeken...We rijden ondertussen op zeeniveau door palmboom plantages, afgewisseld door open graslanden met exotische vogels, vlinders en bloemen...en krijgen weer een beetje vakantie gevoel. Als we stoppen voor een sigaretje staat daar een bordje 'Playa Rocca Blanca '1 km !!! Nu we toch hier zijn kunnen we best 1 km rijden om 'Playa Rocca Blanca' te verkennen, toch...Hoewel het iets verder was omdat we meteen een omweg moesten maken doordat ze verderop aan de weg werken, zijn we eindelijk op onze droom plek aangekomen.

Het is de plek van alle plekken.....Bij aankomst op het vol geparkeerde zandweggetje was het een Mexicaans zootje. Rennende kinderen, auto's, radio's, overal afval en plastic. Het zand is te mul om op het strand te komen. Verder door loopt het dood tegen hoge rotsen aan. Als Ad een plek zoekt om te draaien komen we uit op een betaalde parkeerplaats en daar staan we nu nog....onder een grootte boom hebben we een plek gekregen en tegen de avond is hier iedereen verdwenen. Op het strand staan een paar restaurantjes en we hoeven alleen het zandpad over om te genieten van het strand in de maneschijn. Het is een weidse baai omzoomd met palmen en verder door zijn hoge rotsen waar de branding tegenaan spat.

Heerlijk zandstrand en voor de kust een klein rotsig eiland, door vogels vol gescheten....dus 'Roca Blanca'. Het is hier wel uit te houden en aangezien er geen overnachting mogelijkheid bestaat zijn alle auto's tegen het donker vertrokken.

Met Nieuwjaar voor de deur zijn we snel van menig hier maar te blijven. Eerste dag is voor de was en reparaties aan het zijspan maar wel afgewisseld met frisse duiken in de golven en hangen in de hangmat. Zo wordt het dan 31 december. De kilometer teller is gemaakt! Als testrit rijden we naar het dorp terug, aan de doorgaande weg, ook voor

drinkwater en sigaretjes. We nemen Benedicto mee die hier de boel beheert samen met zijn vrouw Laura en zontje Juanito. Hij heeft wat geiten en ganzen en woont in een Afrika stijl bamboe blad hutje en doet nu ook goede zaken met zijn parkeerplek. Hij wijst ons de weg naar de winkel met tevens de enige telefoon van het dorp. Wouw, kunnen we naar Nederland bellen! In de winkel staan een paar speelgoed zandwagens en in een gulle bui besluit Ad Sinterklaas te spelen en vraagt Benedicto of zijn zontje zo'n ding leuk vindt? Dat is dus een hele verrassing voor Juanito als papa met ons in het zijspan terug komt met zo'n groot rood plastic ding. Hij vult hem meteen met zand en doet die dag niks ander meer. Voor vandaag hebben wij genoeg gedaan we willen alleen nog zon, zee, strand en gelukkig hebben we zon, zee en strand recht voor de deur. Plenzen in de branding en ook genieten van de gezellige drukte om ons heen. Om ongeveer 15.00 uur nemen we een heerlijke cocktail met verse vruchten en Tequila op het feit dat het in Nederland al Nieuwjaar is. Als toegift krijgen we een prachtig schouwspel van uit het water spetterende rogggen. Ze lijken te vliegen of te zweven boven het water, deze Mantra rogggen, duiken dan weer onder in een groep van wel twaalf stuks om zo de hele

baai te verkennen. Dat was ook voor de mensen hier een sensatie. Ook wij zijn nog een keer de golven in gedoken en blijven genieten van alles wat om ons heen gebeurt. Bij de volgende cocktail ronden maken kennis met twee dames geheel in het wit gekleed. De ene mevrouw is van Duitse afkomst maar wel al 27 jaar in Mexico en de ander een mollige ras een echte Mexicaanse. Twee vriendinnen die een stukje terug aan het strand een klein huisje verbouwen...en daar is 'open house' vanavond en we zijn van harte welkom. Maar eerst bestellen we hier in

het restaurantje nog een heerlijke garnalen schotel en genieten van de zonsondergang, Viva Mexico, het lijkt wel vakantie!

Ondertussen is het heel rustig geworden op het strand wel nog wat mensen bij kampvuurtjes maar heel tranquillo, er maakt zich niemand druk. We zien ondertussen onze twee dames in het wit, verderop in hun huisje aan de weer met het ontsteken van tientallen kaarsjes en Ad meent dat het daar best nog wel spannend kan worden vanavond, dus....We hebben geen idee hoe laat het is en lopen over het strand richting 'open house'.... Het 'open house' is figuurlijk ook een open huis, een veredelde bootstalling... net langs het strand in grasduinen...een afdak met half hoge muren maar rondom afgemaakt met mooie doeken en de sfeer van de kaarsjes geeft meteen een warmgevoel. Binnen nog meer kaarsjes en de dames in het wit lezen tarot kaarten, ze zijn heel spiritueel bezig. We zijn welkom en ze zijn benieuwd naar onze avonturen. De Mexicaanse is pas met haar vriend en diens familie naar Tibet en India geweest dus spraakstof genoeg over lange busreizen, bergen, monniken en tempels. Ze staat geestelijk zo af en toe ook in contact met haar vriend, in Canada, en mag daarom niet te veel drinken....anders wordt hij ook dronken!!! We worden uitgevraagd over standaard zaken.....hoe doe je dit.....onderweg waarmee meestal slapen of wassen wordt bedoelt...tentje en teiltje...Of.....Wat doe je dan in geval van....Zijn meestal vragen over enge slechte mensen en de gevaren onderweg. Als we dan vertellen dat het grootste deel van mensen die je tegenkomt op reis alleen maar aardig zijn en je verder willen helpen veranderd dat hun wereldbeeld en worden er zelfs uitgelaten vrolijk van. Ergens net voor twaalf verdwijnt onze Mexicaanse schone want ze is bijgelovig en moet daarom het nieuwe jaar in met nieuwe kleren. Een sexy dame, gehuld in een soort gehaakt tafelkleed, komt even later weer naar buiten. De champagne knalt en het is 2004. We wensen elkaar al het wenselijke, kussen en drinken meer champagne. Later moeten de tarot kaarten nog uitkomst bieden over hoe het nieuwe jaar ons zal vergaan. Allereerst moeten we samen uit een cirkel gaan..... Monic mag zich niets meer aantrekken van het feit dat andere mensen een groot beslag op haar leggen!!...We zijn maar met zijn tweeën dus die andere mensen dat ben ik, zegt Ad....Tja, Ad zal een groot project krijgen na een grootte reis....Volgens Ad heeft hij nu al een groot project en wel van dat gehaakte tafelkleedje....Na een blik op de maan, die nu half is, ploeteren we door de mulle zand terug naar ons tentje. Het was super Tequila en die slaat nu wel in. De mix met Champagne was minder maar oké de knal hoort er natuurlijk bij. Er waren nog een paar vuurpijlen op het strand en dat was dan het Nieuwjaar. Met net iets teveel alcohol valt het grootte project meteen in slaap....snurkkkkkk

